

pärrast nisuggust waewa piddi näggema?! Ma näen selgest et miño lassuks lõik nõnda piddi sündima; wiistist ollete seie tulnud, mulle targa nõu ning wägge-  
wa rammo läbbi kusiinga kohto ees abbi saatma. Ma tahtsin omme isse senna minna, eht kül selgest teadsin kudda kurri südda ja wallekeel mind alwaks on teotanud; agga et süta ollen, sepärrast tahtsin kutsumata kohto ette astuda ja wallejuttud tühjaks tehha. Ollaksin jubba tännagi teele läinud, agga ollen poolaiglane, lõht näppištub kibbedast, mis mul igga-  
lord juhtub, kui üht alwa roga sõön, mis mo kehha ei kannata.“ Mis roga siis täña sõite, armas onno-poeg? küsis Messilap, ja kawwal rebbane kostis: „Armas onno! mis se räkimine teile aitaks, kui oña ädda tunništan. Teate issegi kehwa mehhe luggu; wai miñosuggune roga wõib wallitseda, pean sellega leppima mis kätte juhtub. Jal ei tõšta ma kehwise pärrast laebtust, waid sõön oña perrega kui meil middagi parremat roga kätte ei juhtu, messilärgi nälja kustutusels; sest kärje-met on iggal aeal lialte leida. Peakš waña pattune kehha alwa toito parremine sallima, siis ollaksin sellega rahbul, agga näte isse, mis kiiduriks ma ollen läinud. Mis inimene issuta wäggise alla nelab, se ei sa ial jõudo kossutama.“ Messi teeb mul kõhhule wägga libbetad pakki!“ ütles rebbane ja wõttis läppaga kõh-  
hust linni. — Oi, oi, onnopoeg! ütles inimestades pettetud karro: mis iniejutto pean teie suust kuulma!

Mis teie met põlgate ja ärralaidate, messi on üks kallis toit. Lõit möda tunništan teile: kärje-messi on miño kõige armsam roog, ja kui wõiksite mulle täña õhto mõne süntäie met tallitada, siis ei pea se mitte teile kahjaks tullemä. „Onno!“ ütles rebbane: „teie eht tahhate mind pilgata.“ Ei, Jumala eest mitte, kostis karro, ma rāgin lõit. „Teie iggatsemist,“ ütles rebbane, „wõin ma õlpsaste täita. Weršta kaks maad meilt cemal ellab üks rikkas talloperre-mees, kellel linno-aed ja ni rohkest messipuid on, et teie kõige oña sugguwõssaga rohkest toite leiaksite.“ Messilap karro nälpas naeratades leelt, ta olli wägga maijas mee järrele. Kallis onnopoeg! ütles ta palwe keelil, juhhatage mulle teed linno-ajjale. Tõeste, kui ma teie abbiga täña õhto kohhu täia met saan, siis ei tahha ma sedda sõbrust ial teie wasto ärrauñustada. Reinowadder kostis pilgates: „Teie peate, waña kallis, nisugguse ferre täie met sama et watsa kippub reb-  
benema! Ja eht kül isse weel poolaiglane ollen, tahhan teie sowimist täites teejuhiks kasa tulla; sest wõite nähha kui wägga ma teid armāstan. Teie ollete, kallis onno, mul kõige armsam suggulane Ma peal; teie pärrast lähheksin tulde ja wette. Pealegi ollete teie üks kuulus wõimalik issand ja wõite mulle kusiinga kohto ees enām abbi sata kui ükski mu sugulane. Mis kaddedus ja sallawihha teie wasto ullatab! Agga nüüd lätki wiibimata teele.“

Nõnda wallelikko sõnu rākides lippas Reinowad: